

[Niels Helveg Petersen]

krete samarbejde. Vi har videre den opfattelse, at det er skadeligt og i den øjeblikkelige situation ligefrem meningsløst at diskutere højtflyvende planer for ændringer af institutionerne, når medlemslandene har så svært ved at blive enige om helt fundamentale ting for samarbejdet, f.eks. fiskeripolitik, og har svært ved at blive enige om at undgå protektionistiske tiltag, som vi for nylig har set tydelige tendenser til i et enkelt medlemsland.

Vi er for det andet enige med regeringen i, at vetoretten, som vi har kendt den, og som var en forudsætning for den danske folkeafstemning, skal bevares. Jeg finder ministerens udtalelser om vetoretten aldeles utvetydige og velgørende klare.

For det tredje er vi enige med ministeren i, at undertegnelsen af en såkaldt akt eller udfærdigelsen af en akt, hvis det skulle blive aktuelt, på ingen måde kan ændre selve det traktatmæssige grundlag for samarbejdet.

For det fjerde er vi enige med ministeren i, at det er uhensigtsmæssigt og ligger uden for de bestående traktater og ikke kan få dansk tilslutning at oprette et særligt fælles råd for det europæiske politiske samarbejde og det europæiske økonomiske samarbejde.

Vi er for det femte enige i og kan tilslutte os afvisningen af oprettelsen af et egentligt sekretariat for det europæiske politiske samarbejde.

For det sjette er vi enige i, at samarbejdet og drøftelserne inden for EPS ikke skal omfatte sikkerhedspolitikens militære og forsvarsmæssige sider.

Vi er enige i at afvise, at samarbejdet skal folde sig ud med den målsætning at skabe en fælles udenrigspolitik. En sådan målsætning ville ikke have nogen mening. Det europæiske politiske samarbejde kan udfolde sig inden for de bestående rammer. Hvis landene kan blive enige, og når de kan blive enige, er der mening i at komme med fælles udtalelser og fælles indsatser – ellers ikke.

Vi er ligeledes enige i, at der ikke med dansk tilslutning kan være tale om udformning af en fælles europæisk kulturpolitik. Det ligger klart uden for rammerne, og kulturelt samarbejde må udfolde sig som et almindeligt samarbejde mellem staterne.

For det niende er vi enige i også at afvise, at en eventuel akt skal have særlige tidsgrænser, inden for hvilke den skal omdannes til en traktat.

På det tiende punkt er uklarheden størst, nemlig når det drejer sig om Parlamentets rolle. Det er uklart, hvor langt ministeren her går i retning af at ville styrke Parlamentets indflydelse. Det er klart nok – det ligger i talen – at man afviser institutionelle ændringer, egentlige traktatmæssige ændringer, hvorved man overførte suveræniteten under den ene eller den anden form til Parlamentet. Men når ministeren siger, at der ikke har været tilstrækkelig opmærksomhed i Rådet over for at give Parlamentet en meningsfuld rolle, så vil jeg i hvert fald gerne som mit synspunkt sige, at Parlamentet kan have en overordentlig meningsfuld rolle inden for samarbejdet, nemlig den rolle at give råd og være et debatforum. Parlamentets virksomhed med at give råd bliver jo meningsfuld, i det omfang Parlamentet formulerer sig på en sådan måde, at medlemsstaterne lytter til det, således at rådene faktisk får virkning. Men det stiller store krav til den rådgivende forsamling, det stiller det krav til den rådgivende forsamling at være mere realistisk i vurderingerne af de politiske samarbejdsproblemer i Europa. Hvis Parlamentet selv var mere realistisk i sin behandling af sagerne, ville det også få en mere meningsfuld rolle, så ville medlemsstaternes regeringer lytte i videre omfang, end tilfældet er i dag.

Steen Folke (VS):

Jeg beklager, at vi ikke i forvejen har fået udenrigsministerens tale udleveret til ordførerne, ikke engang forespørgerne, sådan som det i en årrække har været praksis – i hvert fald i forbindelse med forespørgsler om udenrigspolitik og markedspolitik. Jeg ved ikke, om hr. Ivar Nørgaard havde fået talen – det lød nu nærmest sådan – men vi andre har i hvert fald ikke. Det gør det lidt besværligere at drøfte detaljerne i den, det er svært at fange dem i flugten, men jeg håber at have fået fat i det væsentligste, når jeg om lidt vil gennemgå visse punkter i Genscher-Colombo-planen og regeringens holdning til den.

Jeg undrede mig noget over hr. Ivar Nørgaards tale, for han takkede jo først for, at den borgerlige regering var på linje med den socialdemokratiske regering og dens markedspolitik, og derefter opremsede han en række punkter, hvor den borgerlige regerings holdning er uklar. Nu vil jeg i og for sig ikke